

A Duke in the Night

Kelly Bowen

Copyright © 2018 Kelly Bowen

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt fie produsul imaginației autoarei, fie sunt folosite fictiv. Orice asemănare cu evenimente, locuri sau persoane reale, în viață sau decedate, este întâmplătoare.

Ediție publicată prin înțelegere cu

Grand Central Publishing, New York, New York, USA.

Toate drepturile rezervate

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Duelul inimilor

Kelly Bowen

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea,

Laurenția Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BOWEN, KELLY

Duelul inimilor / Kelly Bowen

trad.: Diana Țuțuianu – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2619-6

I. Țuțuianu, Diana (trad.)

821.111

KELLY BOWEN

Duelul inimilor

Traducere din limba engleză

Diana Țuțuianu

Capitolul 1

Londra, iulie 1819

El dansase cu ea doar pentru că făcuse un rămășag.

Ceea ce, desigur, fusese o mare dovadă de imaturitate. Chiar o dovadă de mitocănie, ai fi putut spune, însă era mult mai ușor să înfierizi asemenea comportamente când nu mai erai doar un puști, în mijlocul unui anturaj lipsit de orice fel de maniere, cu alți băiețandri aroganți care râdeau pe înfundate, se uitau cu subînțeleș și căutau să se distreze pe seama celorlalți. Iar până în ziua de față, August Faulkner, al doisprezecelea duce de Holloway, nu mai uitase vreodată acel moment.

La vremea respectivă el nu fusese nici un fel de duce. Deși bravada și importanța pe care și-o dădea păreau să compenseze acest neajuns. La vremea aceea, crezuse că Clara Hayward, fiica cea mai mare a charismaticului și totodată extrem de popularului baron Strathmore, avea pur și simplu să fie mijlocul de a-și atinge scopul dorit.

Ea era frumoasă – cu tenul ei deschis la culoare, cu fața impecabilă, încadrată de niște șuvițe lungi de păr lucios și negru precum mahonul, cu tente roșiatice pregnante. Ochii negri cu niște gene și mai negre, erau completați de o gură ce zâmbea adesea. O siluetă elegantă pusă în evidență de rochii de bun-gust și o postură plină de grație care era adesea remarcată. Toate acestea, combinate cu bogăția amețitoare a familiei sale, ar fi trebuit să aibă ca efect un șir nesfârșit de conți, duci și prinți nerăbdători să îi cerșească atenția.

În schimb, carnetelul ei de dansuri rămânea gol în ciuda numărului mare de bărbați care îi erau prezentați așa cum se cuvine. Iar acei conți, duci și prinți păstrau o distanță precaută – ținuti departe de un unic defect de neiertat potrivit mentalității lor – nici unul dintre lorzii cei iluștri nu ar fi acceptat o posibilă soție cu o educație și o inteligență mai mari decât ale lor.

August nu înțelesese acest lucru atunci. În schimb, el o pusese în mod prosteste pe Clara Hayward într-o cutie pe care o etichetase „fată bătrână”, încrezător în superioritatea lui. Și cu chicotelile și râsetele înfundate ale companionilor săi răsunându-i în urechi, el o pornise agale spre locul unde ea stătea în acea seară, la marginea sălii de dans, și îi oferise privilegiul prețioasei lui prezențe.

Domnișoara Hayward îi aruncase o privire ce părușe ușor confuză, dar înțelegătoare când el făcuse o reverență exagerată, oferindu-i brațul. Ochii ei negri licăriseră când se uitase peste umărul lui la locul din care complicii lui priveau, așteptând ca ea să se bălbaie sau să i se împletească picioarele. În schimb, buzele ei pline nu făcură decât să se arcuiască puțin mai mult, iar privirea ei reveni la a lui, cu o singură sprânceană ridicată în semn clar de amuzament al cuiva care știa cum stătea treaba, iar el își dădu seama că ea auzise fiecare dintre cuvintele lui jignitoare. Iar August fusese cel care se bălbaie și i se împleticiseră picioarele în momentul în care ea îi luase brațul oferit.

El o condusesese spre ringul de dans, șocat de felul în care inima îi bătea cu putere în piept. Ea își pusese o mână sigură în mâna lui, cealaltă pe mâneca tunicii lui și îl privise direct în ochi în timp ce primele acorduri ale muzicii învălură sala de bal. August încercase atunci să-și recupereze avantajul pe care i se părușe că-l pierduse și se folosise de fiecare dram din priceperea lui considerabilă pe ringul de dans, conducând-o într-un vals învolburat și complet fără reguli, care ar fi trebuit să transforme orice fată bătrână, neobișnuită să danseze, într-o epavă roșind de umilință.

Însă Clara Hayward nu făcuse decât să se sincronizeze cu el, pas cu pas, fără să se uite măcar o dată într-o parte. Și până în momentul în care valsul se terminase, toate discuțiile din încăpere pâliseră complet, fiecare dintre blestemații aia de invitați holbându-se la ei, iar August se trezise cu respirația întretăiată, însă nu din pricina vietezi cu care o purtase pe ring.

– Dumnezeule mare, murmurase ea, fără să pară nicidecum la fel de lipsită de suflu ca el. Mi s-a spus că sunteți îndrăzneț, domnule Faulkner. Și nu dezamăgiți deloc în această privință. Sunteți exact așa cum ați fost prezentat.

– În timp ce dumneavoastră, domnișoară Hayward, nu sunteți defel.

Lui îi scăpase această remarcă înainte să se poată abține, nesigur dacă vorbele ei fuseseră un compliment sau o critică. Și fusese la fel de nesigur cu privire la ce să facă în acest sens.

Apoi ea zâmbise larg – un simplu zâmbet ce sugera că erau colaboratori, complici la o faptă delicios de greșită din punct de vedere moral.

– Perfect, fusese tot ce spusese ea, iar lumea lui se clătinase.

Se trezise că-i zâmbea la rândul lui, ca un vițel, complet dezorientat.

După aceea, August o lăsase pe domnișoara Hayward în grija fratelui ei, iar Harland Hayward se uitase la el cu reproș și milă, ceea ce nu-i plăcu deloc lui August, deși era conștient că le merita deopotrivă. Nu o mai invitasese încă o dată, fapt ce îi stârnise un anumit regret dacă se gândea la asta prea mult. De fapt, nu mai vorbise cu domnișoara Hayward din acea seară, drumurile lor separându-se din câte se părea, apucând-o în două direcții complet opuse.

El spre un titlu de duce pe care nu se așteptase vreodată să îl moștenească. Ea spre o viață academică rafinată pe care fără nici un fel de îndoială și-o plănuiise din timp, în calitate de directoare a celei mai de elită școli particulare din Anglia.

Iar asta fusese până ieri, când August cumpăraseră această școală. O proprietate pentru care își pusese avocații să se ofere să o cumpere, sub protecția anonimatului, de cel puțin trei ori în ultimii zece ani.

Se uită în jos la actele pe care avocații săi i le lăsaseră pe birou. Domnișoara Clara Hayward era scris cu litere îngrijite pe fostul act de proprietate, iar vederea numelui ei încă îi dădea o senzație stranie, chiar și după tot timpul ce trecuse. Ceea ce era absurd, deoarece ceea ce conta nu era care membru al familiei Hayward deținuse proprietatea respectivă, ci că în cele din urmă fuseseră dispuși să vândă. Însă vederea numelui ei îi declanșase un val de amintiri și într-un fel îi micșoră simțitor satisfacția uriașă pe care ar fi trebuit să o simtă la perspectiva ca Școala Haverhall Pentru Tinerele Domnișoare să devină parte din vastele lui proprietăți.

August făcuse greșeala de neiertat să presupună că actualul baron deținea Haverhall, alături de imperiul de transport maritim, sursa inițială a averii odinioară uriașă a familiei Hayward. Însă acum August nu avea altceva de făcut decât să se întrebe cum se făcea că, într-o lume în care femeile dețineau foarte rar o proprietate

în întregime, pe termen nelimitat, care să nu fie dată pe mâna mandatarilor, Clara Hayward era dispusă să o lase să îi scape din mâini.

Pentru oricine altcineva, întrebarea *cum se făcea* că probabil că nu ar fi contat. Nu, atunci când obțineai ceea ce doreai. Existau o grămadă de zicale referitoare la caii de dar și la cum nu trebuiau ei căutați la dinți, zicale de care cei mai mulți oameni țineau seama. Însă August nu era la fel ca alți oameni. Lui îi displăceau profund întrebările fără răspuns. Detesta situațiile în care nu își dădea seama ce anume îi motiva pe oameni să acționeze așa cum o făceau. Sora lui, Anne, îi spunea adesea că era o pornire nesănătoasă nevoia lui de a cerceta colțurile cele mai întunecate ale vieților altor persoane pentru a profita de ele. Dar el nu devenise atât de bogat mulțumindu-se numai cu ceea ce era vizibil, la suprafață. Exista un substrat la afacerea asta, ceva ce îi scăpa. Informațiile însemnau putere și oricât de multe ar fi fost, lui, unul, nu îi prisoseau defel.

August se încruntă și se întinse după un cuțitaș tăind apoi absent capătul unei pene de scris. Era într-adevăr o ironie a sortii faptul că știa atât de puțin despre o femeie pe care nu fusese în măsură să o uite, chiar și după atâta amar de ani. Știa că domnișoara Clara Hayward avea reputația solidă a unei persoane absolut onorabile, corectă și cuviincioasă, cu mult bun-simț – din câte i se spusese de toată lumea, părând întruchiparea ideii de etichetă. Înalta societate, deși fusese nesigură cum să o catalogheze când își făcuse debutul în lumea bună, se părea că îmbrățișase ideea că femeia care îi educa tinerele odrasle era una de-a lor – la ce altceva te puteai aștepta de la o fată de altfel drăguță care avusese parte de o educație aleasă, chiar excesivă, ceea ce îi limitase în mod drastic perspectivele?

O directoare foarte calificată, pe lângă numărul limitat de locuri disponibile și taxele școlare exorbitante făcuseră din Haverhall un loc la fel de popular pentru majoritatea elitei societății londoneze ca și pentru acele tinere provenind din familiile recent îmbogățite, cu o dotă suficient de mare cât să cumpere tot Westminsterul. Pană și cei de condiție socială superioară, cu vederi tradiționaliste de neclintit, care obișnuiau să-și încuie în biblioteci fiicele sau surorile cu niște guvernante, se mai înmuieră când auziseră de șansa ca rubedeniile lor de sex feminin să învețe să picteze de la Thomas Lawrence sau să danseze cotilion sau cadril de la Thomas Wilson. Nu trebuia să te înscrii la toate cursurile ca să participi la anumite ore.

Era un sistem cam neobișnuit, ca să fie clar, însă unul care se dovedise surprinzător de plin de succes. August trebuia să admită că admira ideea de afacere pe care o dezvoltase domnișoara Hayward. Era exact genul de idee pe care îl căuta în multele achiziții pe care le făcuse.

Era aproape regretabil că nici una dintre ideile acelea inovatoare nu avea să fie suficientă încât să salveze școala. Ceea ce era un alt motiv care îi provoca un fel de remușcări dacă se gândea prea mult. Iar asta era complet inacceptabil, deoarece emoțiile prostești nu își aveau locul în afacerile profitabile, indiferent cât de memorabilă era prezența Clarei Hayward.

Un ciocănit ezitant în ușa biroului său îi întrerupsese gândurile.

– Da?

Ușa greoaie se deschise și nu mică fu uimirea lui August să dea cu ochii de soră-sa stând în pragul ușii. Probabil că putea să numere pe degetele de la o mână de câte ori încercase ea să dea de el în acest fel, iar prezența ei îl bucură peste măsură.

– Anne.

Puse pana de scris și cuțitul deoparte și se ridică în picioare.

– Intră!

Ea era îmbrăcată într-o rochie simplă de zi, de un albastru-deschis, aproape identic cu nuanța ochilor ei. Părul ei, de aceeași culoare ca și al lui, era dat pe spate cu grijă ca să îi încadreze fața rotundă. Ea intra în încăpere, ținând strâns la piept ceea ce părea un mic carnețel de însemnări.

– Cărui fapt îi datorez șansa companiei tale? întrebă August cu o fericire nedisimulată.

– Am venit să-ți mulțumesc, spuse ea pe un ton politicos.

– Ah, a fost adusă noua ta rochie?

El văzuse materialul expus în vitrina unui magazin de textile pe Bond Street, iar culoarea de un azuriu strălucitor precum cerul îl făcuse să se oprească din drum. Știuse pe loc că Anne va arăta uimitor în mătasea strălucitoare. Dusese imediat materialul la croitoreasa care îi făcea toate hainele lui Anne, iar femeia transformase mătasea într-o frumoasă și rafinată rochie de bal demnă de orice membră a familiei regale. Fusese adusă în această dimineață.

– Îți place?

Ea ezită:

– Da, mulțumesc. E o rochie încântătoare.

Schimbă poziția mâinilor ce strângeau în continuare caietele de însemnări.

– E vreo problemă cu ea?

El se încruntă la ezitarea ei.

– Nu, deloc... doar că... sincer, este prea mult. August, am deja mai multe rochii decât aş putea purta vreodată.

– Ei, niciodată nu ar avea cum să fie prea multe. Și o meriți. Ai văzut și colierul pe care ți l-am luat pentru ea?

El găsise perlele exotice, de culoare fumurie, a doua zi după ce găsise și materialul.

– Da, și ele au fost încântătoare. Nu cred că vreo prințesă le-ar putea găsi vreun cusur. Mulțumesc, August.

August zâmbi. Perlele chiar s-ar fi potrivit oricărei prințese. Sau surorii lui.

– Poartă-le cât de des vrei. Sau pune-le în trusoul de nuntă. Deși, când vei fi măritată, o să am eu grijă ca soțul tău să-ți mai cumpere și altele.

Anne își mușcă buza și se uită într-o parte. August își suprimă un oftat. Nu ar fi trebuit să aducă asta în discuție. Subiectul măritășului părea întotdeauna unul spinos în ceea ce o privea pe Anne, însă era datoria lui în calitate de frate și tutore legal să se asigure că ea își găsea un bărbat demn de ea.

– Ai aproape nouăsprezece ani. Peste vreo doi ani o să fii măritată. Știu că am mai spus-o și altă dată și probabil că nu vrei să auzi asta din nou, însă trebuie să te gândești pe îndelete la viitorul tău.

– Viitorul pe care-l plănuiești tu pentru mine.

Tonul vorbelor ei era unul complet lipsit de entuziasm.

August clătină din cap. Văzuse cu ochii lui exact ceea ce se întâmpla când o femeie ca lumea se mărita cu un pierde-vară. El, unul, nu avea să îi permită surorii sale să repete greșelile făcute de mama lor.

– Un viitor care mă preocupă, o corectă el. Gentilomii pe care ți i-am sugerat sunt oameni buni, Anne. Niște oameni amabili, loiali, inteligenți și decenti. Oricare dintre ei ar fi un soț excelent.

Buzele lui Anne se subțiară și mai mult:

– Sunt bătrâni.

– Nu chiar. Și au titluri nobiliare și sunt respectați de înalta societate.

– Dar eu voi avea un cuvânt de spus în privința celei cu care te vei căsători tu? se răsti Anne.

– Eu sunt pe deplin conștient de propriile mele responsabilități față de ducatul Anne. Responsabilități pe care o să le aduc la îndeplinire la momentul potrivit. Nu este nevoie să-mi reamintești acest lucru.

Văzu mișcarea ei involuntară, plină de încăpățănare, pe care o făcu clătinând din bărbie și încercă să își țină în frâu enervarea.

– Este datoria mea să am grijă de tine.

Sora lui se uită într-o parte, articulațiile mâinilor ei albindu-se acolo unde țineau strâns carnețelul de însemnări.

– Să știi că sunt perfect capabilă să am grijă de mine însămi. Doar fac asta de ani întregi, dacă ți-amintești.

Vechiul lui sentiment de vină îl săgetă iar, dar August încercă să-l ignore. Nu avea puterea să remedieze ceea ce se întâmplase în trecut, însă cu certitudine avea puterea să dicteze ce se va întâmpla în viitor.

– Știi. Doar că acum nu mai ești nevoită să faci asta. Acum sunt eu aici.

Privirea lui Anne se fixă din nou asupra lui, mustind de iritare. Obrajii i se făcură roșii și deschise gura ca să spună ceva înainte să își mai cumpănească în vreun fel vorbele:

– Nu vreau să mă cert cu tine, August.

– Nici eu nu vreau să mă cert cu tine. Însă trebuie să ai încredere că știu ce este cel mai bine pentru tine.

– Ce este cel mai bine pentru mine? repetă ea ușor, clătinând din cap. Sau cel mai bine pentru tine?

– Anne...

– Am venit să te văd fiindcă aveam câteva idei pentru Trenton, spuse ea pe neașteptate, deschizându-și carnețelul la bucata de panglică din satin ce fusese pusă acolo ca semn.

August clipi rapid la schimbarea bruscă a subiectului:

– Trenton?

– Da. Hotelul pe care îl deții pe Bond Street?

– Știu ce este Trenton, îi replică August scurt, încercând din răsuferință să nu se încrunte.

Ce îi păsa lui Anne de hotel?

– Ce fel de idei?

Anne se uită în jos la paginile carnețelului ei.

– Ei bine, de exemplu, distribuitorul nostru de pește proaspăt a crescut prețul cu aproape cincizeci de procente de-a lungul ultimelor

zece luni. Dacă nu cumva ne face cadou plasele aurite pe care probabil că le folosește, cred c-ar trebui să căutăm un alt furnizor.

Dădu pagina.

– De asemenea, continuă ea, mai există o mică spălătorie la numai o stradă distanță de hotel care a fost scoasă la vânzare. S-a dovedit a fi extrem de profitabilă. Cred c-ar trebui să o cumpărăm, nu doar pentru afacerea deja existentă acolo, dar am putea să adăugăm servicii gratuite de spălătorie la cele deja oferite clienților de la Trenton. Majoritatea celor ce stau la hotel sunt militari, iar noi suntem în competiție directă cu Stephen's Hotel. Cred că asta ar putea să ne confere un avantaj...

– Anne, o întrerupse August, de unde ți-au venit toate ideile astea?

Ea se uită în sus la el serioasă și sinceră:

– Domnul Down s-a ocupat de registre ieri și am aruncat și eu o privire. Cred că...

– Nu trebuie să-ți bați capul cu lucrurile astea, Anne, spuse el cu fermitate. O să mă ocup eu de toate detaliile acestea sau o să îi dau instrucțiuni omului meu care se ocupă de afaceri și este foarte capabil de altfel.

Și avea să îi dea instrucțiuni lui Duncan Down ca pe viitor să își țină registrele departe de Anne. Ea nu trebuia să își facă griji în privința banilor. Niciodată, absolut niciodată, ea nu va mai fi nevoită să își facă iar griji în privința banilor. August se asigurase de acest lucru.

– Eu doar...

– Vreau ca tu să te ocupi de ce îți face plăcere, de ce te amuză. Muzică, citit, echitație. Orice îți place.

– Dar...

– N-o să mă contrazic cu tine în legătură cu asta, Anne.

Îi căzu privirea pe carnețelul pe care ea încă îl ținea în mână și bucata de hârtie de scris băgată înăuntru.

– Acea este o schiță?

Expresia de pe fața lui Anne devenise îndârjită.

– Nu este nimic.

– Pot să o văd?

August ignoră duritatea cuvintelor ei.

Degetele lui Anne se strânsură pe marginile paginilor, iar fruntea ei se încreți înainte să slăbească strânsoarea și să îi dea lui carnețelul.

– Dacă chiar trebuie.

August luă carnețelul din mâinile ei și studie desenul, dându-și seama că de fapt nu era deloc un desen obișnuit, ci schița unei scânduri gravate de atârnat la intrarea într-o tavernă. Recunoscuse imediat numele și lebăda grațioasă ce îi domina centrul, deoarece tot el era și proprietarul acelei tavernă. Dacă gravura aceea era făcută în realitate așa cum era desenată, trebui să recunoască că avea să reprezinte o îmbunătățire considerabilă față de firma ce atârna acum la intrare.

Trecuse ceva vreme de când nu se mai uitase la lucrările lui Anne, și îi săriră imediat în ochi precizia și detaliile desenului de pe foaie. Fiecare linie era trasă deliberat și sigur, imaginea panoramică executată la perfecție conferind fiecărei scene o aparență tridimensională care-ți dădea senzația că poți pune mâna pe obiectul respectiv. Se încruntă ușor.

– Nu-ți place? întrebă Anne cu vocea schimbată.

August își blestemă în gând lipsa de atenție la mimică și încercă să-și recompună expresia neutră.

– Din contră. Și desenul și designul propriu-zis sunt absolut extraordinare. Ai un ochi foarte bine format.

Buzele lui Anne se țuguiră ușor în forma unui zâmbet, iar pe obraji îi apărură o roșeață ușoară.

– Mulțumesc.

August își ridică iute privirea spre ea. Acel mulțumesc fusese de departe mai sincer decât cel pe care i-l oferise pentru o rochie de mătase și un șirag de perle. Coborî din nou ochii la paginile carnețelului.

– Pe de altă parte, ce te-a apucat să desenezi firme de tavernă?

– Pentru că mi se pare absolut groaznic cel agățat acum la intrare. Lebăda arată ca un liliac pe care l-a tras cineva de gât și i l-a lungit. Iar asta dă un aer vechi și uzat unui stabiliment de altfel curat și îngrijit și cred că ar trebui înlocuit.

Zâmbetul îi pâlise, iar în răspunsul ei se resimțea o notă ușor sfidătoare.

August se uită din nou în jos la carnețel. Pe pagina ce fusese ascunsă privirii de foaia desprinsă, cea cu schița, se afla o schemă ce semăna cu planul unei clădiri. Un desen schematic executat cu grijă al unor camere și al ceea ce părea planul de ansamblu al unui hotel.

– Ce este asta? întrebă el, ridicând carnețelul astfel încât ea să se poată uita.

Privirea ei sfidătoare persistă, și fata răspunse la fel de fermă.

– O schiță cu modul în care ar arăta etajul de bază de la Trenton dacă eu aș avea ceva de spus în privința asta.

August se uită fix la ea, complet confuz.

– Dar ce e în neregulă cu felul în care arată acum?

– Ce e în neregulă? Sala de servire a mesei este mult prea mică și blocată în partea din spate a clădirii ca și cum ar fi fost adăugată ulterior planului original. Bucătăriile ar putea la fel de bine să fie în partea cealaltă a lumii – cei care servesc la masă s-ar putea să petreacă câteva ore pe zi mergând inutil înainte și înapoi kilometri buni. Iar holul de la intrare este la fel de primitiv precum Turnul Londrei. E rece și mult prea formal. Un hotel ar trebui să fie cald și primitiv.

Făcu o scurtă pauză:

– E nevoie să mai adaug și alte argumente?

– Nu. Pe de altă parte, un hotel ar trebui să fie curat și gata să-și primească oaspeții, îi spuse August. Zorzoanele nefolositoare costă bani.

Se opri brusc, clătînând din cap. Era ridicol. Doar nu avea să discute conducerea unui hotel cu soră-sa. Ridică cele două desene.

– Ești atât de talentată, Anne. De ce nu te gândești să-ți folosești cum trebuie talentul acesta pictând sau desenând portrete? Peisaje? Orice ar putea fi obiect de interes pentru celelalte tinere din înalta societate? Ai fi mirată să descoperi ce prietenii bune se leagă pe baza unor interese comune.

August știa că Anne luase lecții de pictură în acuarelă și că se pricepea de minune la asta, însă paginile caietelului erau lipsite de orice urmă artistică, aproape matematice în precizia liniilor simple de cerneală și grafit.

– M-am gândit la asta.

– Și?

– Nu mă interesează prea mult.

Se întinse spre el și își recuperă carnețelul cu o mișcare iute.

– Peisajele sau portretele și tinerele din înalta societate preocupate de așa ceva.

August își înăbuși un geamăt.

– Anne, eu...

– Excelență?

Vorbele fură rostite pe un ton întrebător și însoțite de un ciocănit rapid și energic în ușa, iar un bărbat cu o claie de păr ușor ciufulit de vânt băgă capul pe ușa biroului.

– Oh, scuzele mele, Excelența Voastră, Lady Anne. Nu mi-am dat seama că sunteți amândoi aici. O să revin...

– Nu e nevoie, domnule Down, replică Anne. Eu tocmai mă pregăteam să plec.

Își aruncă rapid privirea înapoi spre August, punându-și prețiosul carnețel sub braț.

– Mulțumesc încă o dată pentru... tot.

– Nu ai pentru ce, îi replică August, încă o dată confuz.

El puse schița cu gravura pentru tavernă pe masa de lucru, cu un oftat.

– La revedere, August, spuse ea apăsât înainte să ezite chiar înaintea ușii. Și o zi bună și duminică, domnule Down, murmură ea, iar după aceea dispăru.

Duncan Down o urmărie ieșind din încăpere înainte să se uite înapoi la August cu o privire respectuoasă, dacă nu chiar înțelegătoare.

– Să revin într-un moment mai bun, Excelența Voastră?

– Nu, aproape se răsti ducându-se spre bufet ca să-și toarne ceva tare de băut.

– Brandy, domnule Down?

Aruncă o privire peste umăr în timp ce turna.

– Vă mulțumesc.

Omul lui de încredere, cel care se ocupa de afacerile lui, se opri la masa de lucru și aruncă o privire uluită la grămada dezordonată de așchii de la coada penei abia ascuțite.

– Știiți, aș putea să vă cumpăr un set nou de pene de scris, remarcă el. Nu este nevoie să le folosiți pe fiecare în parte până când ajung de lungimea unui ciot amărât. Tocmai am terminat cu registrele contabile lunare și pot să vă asigur că există mai mult decât suficient capital cât să cumpărați un întreg stol de păsări pentru pene, cât și continentul pe care s-ar găsi acestea. Nu mai departe de ieri am văzut un set făcut din pene de lebedă...

– Pana aia nu are nimic. Încă merge foarte bine. Și nu are nici un rost să aruncăm banii pe pene de lebedă când cele obișnuite de gâscă scriu la fel de bine.

– Și totuși, ați cumpărat perle din Pacificul de Sud când ați putut să cumpărați...